

РЕШЕНИЕ

№ 1010

гр. София, 18.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 08.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11770** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от АПК.

Оспорва се т. 4 от Предписание, обективизирано в Протокол №ПР2027815 от 07.10.2020г. на Комисия при Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област, с която е предписано на „Т. М. България“ да изплати на Н. С. М.- К., обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода 07.11.2016г. – 14.10.2019г., съгласно разпоредбата на чл. 224, ал.1 от КТ във връзка с чл. 319 от КТ и чл. 42, ал. 4 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските.

С жалбата се иска отмяна на оспорената точка от предписанието, при следните съображения: Сочи, че обезщетението не е дължимо. На 18.02.2011г. е сключен трудов договор между дружество [фирма], в качеството на работодател и лицето М.. На 05.03.2012г. е сключено споразумение между двете дружества и [фирма] встъпва в правата на Р. Холдинг.

Със Заповед от 06.11.2016г. е прекратено правоотношението с М.. Последната оспорва заповедта, като в хода на съдебното производство става ясно, че същата е със заболяване „злокачествено новообразувание на млечна жлеза“ и увреждане на междупрешленните дискове“ от 18.03.2003г., за което не е била уведомила работодателя. Налице са издадени Решения на ТЕЛК, в които се сочи, че лицето работи, получава лична пенсия за инвалидност и е адвокат. С решение на съда, станало окончателно на 16.05.2019г. уволнението е признато за незаконно и лицето е възстановено на работа.

Видно било от молба от 15.07.2019г., че лицето е запознато с решението и е поискала да ѝ бъде издаден изпълнителен лист въз основа на същото. Едва на 30.09.2019г. отправя заявление чрез куриер до работодателя за възстановяване на работа.

Твърдят, че срокът за явяване на работа в тези случаи е от датата на реалното узнаване за решението от страна на уволнения работник/ служител.

Считат, че в срока за явяване на работа / 14-дневен/ не е изпращано уведомление от лицето за същото, поради което на основание чл. 345, ал.1 от КТ, на 14.10.2019г. трудовото правоотношение отново е прекратено – основание чл. 325, ал.1, т.2 от КТ.

На 06.08.2019г. е получена покана от М. от страна на дружеството, с която същата иска да ѝ бъде изплатено допълнително обезщетение – за неизползван плътен годишен отпуск за 76 дни / натрупан в периода на незаконното уволнение, като изчисленията са на база 26 дни отпуск, въпреки неправомерното неупредомяване на работодателя относно заболяването/.

Считат, че предписанието не държи сметка за чл. 176а, ал.1 от КТ с оглед погасяване на правото на отпуск с изтичането на две години, независимо от причините за това. Сочат, че е налице некоректно поведение, с оглед това, че лицето е следвало да заяви връщане на работа още пред юли, 2019г., в който случай би могла да ползва въпросният отпуск. Сочат, че в преюдициално запитване до съда на ЕС е споменато, че правото на обезщетение за неизползван отпуск е свързано с полагането на труд от страна на служителя, а в случай лицето през цялото време е била адвокат и е работила за трети лица. Счита, че съгласно решението на съда на ЕС, следва да се приеме, че правото на обезщетение за неизползван отпуск е свързано с полагането на труд. Счита, че следва да бъде тълкувано къде е полагана работата, по трудовото правоотношение или извън него, доколкото се установява, че лицето е работило свободна професия „адвокат“. Счита, че при изпълнение на предписанието, ще се стигне до няколко противоположни резултата: За 2016г. е ползван годишния отпуск на лицето, поради което не следва да се обезщетява. За 2017г. правото е погасено на основание чл. 176а от КТ, като лицето не е предприело действия за връщането си на работа и ползването на отпуска. Работодателят не е уведомяван за заболяването на лицето. През цялото време М. е била вписана като адвокат и е работила от името на трети лица.

Молят за отмяна на оспорената точка от предписанието.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. А. с редовно пълномощно, който поддържа жалбата.

Ответниците не се явяват. Явява се юрк И., който оспорва жалбата и намира предписанието за законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок от правнолегитирано лице, чиято правна сфера е неблагоприятно засегната от оспорения акт.

По фактите се установява и не се спори относно следното:

На 18.02.2011г. е сключен трудов договор между дружество [фирма], в качеството на работодател и лицето М.. На 05.03.2012г. е сключено споразумение между двете дружества и [фирма] встъпва в правата и задълженията на [фирма]. Със Заповед от 06.11.2016г. е прекратено правоотношението с М.. Последната оспорва заповедта, като в хода на съдебното производство става ясно, че същата е със заболяване „злокачествено новооброзувание на млечна жлеза“ и увреждане на междупрешленните дискове“ от 18.03.2003г., за което не е уведомила работодателя. Налице са издадени Решения на ТЕЛК, в които се сочи, че лицето работи, получава лична пенсия за инвалидност и е адвокат. С решение на съда, станало окончателно на 16.05.2019г. уволнението е признато за незаконно и лицето е възстановено на работа. С молба от 15.07.2019г. лицето поискало да ѝ бъде издаден изпълнителен лист въз основа на същото. На 30.09.2019г. отправя заявление чрез куриер до работодателя за възстановяване на работа. На основание чл. 345, ал.1 от КТ, на 14.10.2019г. трудовото правоотношение отново е прекратено – основание чл. 325, ал.1, т.2 от КТ със Заповед от 14.10.2019г. Със заявление от 31.07.2020г. М. претендира обезщетение за неизползван годишен пратен отпуск за целия период при база 26 дни годишно, с оглед решенията на ТЕЛК – общо за 76 дни, на основание чл. 224, ал.1 от КТ. Поканата е получена от дружеството на 06.08.2020г., като към момента на проверката от комисията – 07.10.2020г. обезщетението не е изплатено. Поради това е издадено и процесното предписание от същата дата.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът приема:

Жалбата се явява неоснователна.

На първо място, относно твърдението, че лицето е било „на работа“ през посочения период, който следва да бъде съобразен според мотивите на предписанието – 06.11.2016г. – 14.10.2019г., тъй като е било вписано като адвокат. Този въпрос е разгледан подробно в решението на СРС по гл. дело № 904/2017г. по описа на съда, с което е отменено уволнението на лицето като незаконно. Налице е нарушение при действията на М. като адвокат, по смисъла на Закона за адвокатурата. Последното обаче не се отразява на правата и задълженията, които произтичат от трудовото ѝ правоотношение. Друго такова в процесния период не е установено, като е налице и нарочна нейна декларация в този смисъл, както и съобразно данните от НОИ. Следователно, дали лицето е упражнявало адвокатска професия през същия период, не се отразява на правото ѝ на обезщетение, произтичащо от прекратеното трудово правоотношение.

Решението на СЕС по дело №762/2018г. по запитване на Хасковски районен съд, цитирано от ответника, е в този смисъл, като касае правото на работника по конкретното трудово правоотношение, което недвусмислено следва от последната фраза на параграф едно – „... не е полагал действително труд за работодателя“.

По отношение на давността и възражението по отношение на обезщетението за 2016г., съдът намира следното:

На първо място, действително така, както е записано в предписанието, следва да се възприеме, че е налице задължение за изплащане на обезщетение за неизползван отпуск и за 2016г. Видно от отменената заповед по първото прекратяване на правоотношението, работодателят е посочил, че лицето има право на такова

обезщетение за 3 работни дни в размер от 770.66 лева. Заповедта обаче е отменена и не е произвела последици, вкл. относно обезщетението. Лицето, от своя страна, с поканата до работодателя е поискало изплащане на общо 76 броя дни, поради наличието на ТЕЛК. Поканата е от дата 31.07.2020г., а е получена от работодателя на 06.08.2020г. Последното прекратяване на правоотношението с лицето е от 14.10.2019г. Следователно, следва да се приеме, че лицето е сезирало дружеството с изплащане на обезщетение за 2017г., 2018г. и 2019г., съразмерно, с оглед заявката за два дни по-малко за последната година. Изписването обаче от органа на начална дата 07.11.2016г. не е неправилно, тъй като същият не е дал конкретни указания колко дни и при каква сума да бъдат изплатени, а е визирал конкретния осигурителен стаж по смисъла на чл. 354, ал.1, т.1 от КТ, който безспорно обхваща периодът от датата на незаконното уволнение до датата на последното прекратяване – 14.10.2019г. Органът е предписал дължимост на обезщетението в посочения период, без да конкретизира за кои години, респ. дни следва то да бъде заплатено.

Не е налице и погасяване по давност на исканото обезщетение.

Съгласно разпоредбата на чл. 224, ал. 1 от КТ, работникът, който не използвал полагащия му се платен годишен отпуск, при прекратяване на трудовото правоотношение има право на парично обезщетение. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че правото за ползване на платения годишен отпуск от страна на ищеца за 2016г. и 2017 г. е погасено по давност на основание чл. 176а, ал. 1 от КТ, поради което и не му се дължи обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ. Действително съобразно цитираната законова разпоредба на чл. 176а, ал. 1 от КТ, когато платеният годишен отпуск или част от него не е ползван до изтичане на две години от края на годината, за която се полага, независимо от причините за това, правото на ползването му се погасява по давност. Тази законова разпоредба обаче е неприложима в случая, тъй като тя касае погасяването по давност на ползването на платения годишен отпуск, а не регламентира давностен срок за заплащане обезщетението по чл. 224, ал. 1 от КТ. Погасява се правото на ползване на платен годишен отпуск при съществуващо трудово правоотношение между страните. С прекратяването на трудовото правоотношение обаче, се дължи обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ, което вече е парично вземане и давността за претендирането на такова е 3-годишна съгласно чл. 358, ал. 1, т. 3 от КТ, който давностен срок не е изтекъл, считано от поканата – 31.07.2020г./06.08.2020г. спрямо момента на прекратяване на правоотношението – 14.10.2019г., както и относно визириания период – 2017г. По изложените съображения съдът намира, че ответникът дължи на ищеца обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

Съдът намира за ирелевантен факта на узнаване от страна на работодателя на наличието или липсата на намалена работоспособност у лицето. От значение е фактът, че приложените решения на ТЕЛК обхващат период от 14.01.2015г. – три години, съответно от 20.12.2016г. – три години – до 01.12.2019г., т.е. касаят процесният период. Касае се за специална норма на чл. 319 от КТ, която дерогира уговореното между страните относно размера на отпуска. Поради това, обезщетението следва да бъде изчислено на база 26 дни платен годишен отпуск в полза на лицето. За пълнота съдът отбелязва, че въпросните решения на ТЕЛК са представени в хода на съдебното производство пред СРС и са станали известни на жалбоподателя, който е бил

ответник по делото. Добросъвестността не е предвидена като елемент от фактическия състав на възникналото специално право за по-голям брой дни отпуск.

По изложените съображения, жалбата се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на спора, в полза на ответника следва да бъде присъдено претендираното юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. Последно и чл. 143 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу т. 4 от Предписание, обективирано в Протокол №ПР2027815 от 07.10.2020г. на Комисия при Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област, с която е предписано на дружеството да изплати на Н. С. М.-К., обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода 07.11.2016г. – 14.10.2019г., съгласно разпоредбата на чл. 224, ал.1 от КТ във връзка с чл. 319 от КТ и чл. 42, ал. 4 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на Инспекция по труда Софийска област сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: